

Kapitola 6 – Posádka

Podřimoval jsem ve své kanceláři, když někdo zaklepal na dveře. Nebyl jsem si jistý, jestli se mi to jen zdálo nebo ne, takže jsem mlčel. Pak ten někdo neznámý zaklepal znovu a já v rychlosti odpověděl:

„Vstupte.“

Přišel kapitán Strong Hoof.

„Dobré odpoledne, mylorde.“

„Dobré odpoledne kapitáne.“

Vstal jsem od stolu a přišel k němu. Potřásl jsem si s ním kopytem a posadil ho na gauč. Sám jsem si sedl do křesla.

„Vypadáte docela dobře,“ zkusil na mě kompliment.

Podívám se na něj, jestli to myslí vážně nebo ne, ale asi ano.

„Rád bych, abyste zde mluvil otevřeně. Ta včerejší zábava mi dnes způsobila mnoho nepříjemností, ale nebudu se o nich s vámi bavit,“ odmlčel jsem se.

„Rozumím,“ řekl.

Přikývl jsem.

„Výborně. Takže začneme. Pozval jsem si vás sem ne kvůli tomu, abych vám tu dělal nějaké kázání, ale abychom započali práci na naší expedici a vše zhodnotili trochu střízlivým okem.“

Kapitán se trochu uchichtl. Prudce jsem vstal a odešel ke stolu, opřel se a díval se z okna. Mám stůl hned před ním, takže mám na stole vždy dost světla.

„Nejspíš bude nutné vzít to vše od podlahy,“ začal jsem.

Strong Hoof si uvědomil, co udělal a snažil se omluvit.

„Omlouvám se, já to nemyslel zle.“

„Já vím.“

Otočil jsem se na něj s docela vlídným výrazem. Přestal jsem se opírat o stůl a přišel jsem opět k němu. Nesedl jsem si, jen jsem stál.

„Jde o to, že jako moje styčná osoba s posádkou bychom měli spolu vycházet na co nejlepší a největší úrovni. Až budeme v džungli pralesa, budeme sobě rovni. Nebudeme si hrát na nějakou vyšší společnost a zajistíme, že vše bude fungovat tak jak má. Než dorazíme do Cervidasu, budeme však dodržovat alespoň pomyslný hierarchistický žebříček.“

Kapitán přikývl a není pochyb o tom, že rozumí.

„Jo a ještě něco. Je naprosto nezbytné, abychom k sobě byli otevření. Expedici pouze uškodí, pokud oba nebudeme vědět všechno a pokud před sebou budeme něco zamlčovat.“

Strong Hoofa to trochu překvapilo, ale nakonec uznal, že je to pravdivé a velice důležité. Přišel jsem až k němu a nabídl mu kopyto.

„Patrně nebudeme trávit svůj volný čas vždy v hostinci u Jindyho Jamese, ale tykat bychom si mohli. Tedy pouze v soukromí. Alespoň prozatím.“

Kapitán ho opatrně přijal a přiklepl si.

„Jako první po vás budu požadovat seznam a jednotlivý profil posádky, technické detaily o vaší lodi a hlavně velikost nákladového prostoru a případné nápady na modifikaci. Peníze nejsou problém.“

„Bude mi nějakou dobu trvat, než to budu mít celé.“

„Jak dlouho?“

„Týden?“

„Máte na to 48 hodin. Ještě něco. Slyšel jsem o vašem mechanikovi. Screw Hammerhead, pokud se nepletu. Proslýchá se, že na vaší lodi dělá tajné modifikace.“

Strong Hoof se pokusil svého přítele krýt.

„Zeptejte se ho na to sám.“

„Dobře, půjdeme nyní spolu na loď, rád bych jí viděl osobně.“

Venku byl krásný slunný den. Poníci radostně klusali po ulicích, mávali na sebe z oken a žili si svůj spokojený život. Kdyby jen věděli, že pokud by došlo palivo, Izrit, jejich blahobyt by utrpěl pořádnou ránu a museli by se rozloučit s mnoha vynálezy. Neexistovaly by motory, složitější stroje a ani parní stroje. Tedy, ne ty efektivní.

Přístaviště si odjakživa žilo trochu vlastním životem. Nakládalo a vykládalo se tu různé zboží a žila tu většinou místní spodina. Pro vyčerpané námořníky tu byla celá řada hospod, nevěstinců a obchodů, které mohli uspokojit jejich potřeby. Často se stalo, že v přízemí domu byl obchod a nad ním bydlel majitel nebo nějaká rodina. Když jsme přišli k vojenské části přístaviště, věci se trochu uklidnily, ale jinak to bylo to samé. Kapitán mě navedl k lodi a já si jí konečně mohl prohlédnout v plné kráse na vlastní oči.

„Je nádherná,“ řekl jsem.

Kapitán byl potěšen.

„To mě těší. Zanechávám na ní kus života, tak se snažím, aby vypadala dobře.“

Podíval jsem se na něj.

„Nejde jen o to, jak dobře vypadá, ale také o to, jak je schopná v akci.“

„Dám za ní kopyto do ohně.“

Pokrčil jsem rameny.

„No, uvidíme. Zatím nemám důvod k ní být nějakým způsobem zlý.“

Vyšli jsme po dřevěné lávce na palubu. Trochu jsem se rozkoukával. Gondola byla umístěná pod balónem, tak jako u všech vzducholodí. Můstek byl zasklený, což je novinka a pokud se nemýlím, je tu i výzbroj.

„Ukažte mi svojí posádku, prosím.“

Kapitán zapískal. Trvalo pár vteřin, než se objevila mechanická pegaska a dva jednorožci. Toho jednoho jsem poznal a mám dojem, že i on mě, protože když mě uviděl, tak se zastavil. Pak si všiml svého kapitána a ne moc ochotně přišel a postavil se vedle pegasky. Usmál jsem se a začal jsem prvotní dialog.

„Jmenuji se Lord Frola val Hallen. A na nadcházející expedici budu váš velitel. S vaším kapitánem jsem se již dobře seznámil. Nyní je načase, abych se seznámil s vámi. Váš kapitán mi v blízké době dodá o vás bližší informace, ale pokládal jsem za nutné se s vámi setkat nejprve osobně. Zatím vám nemohu říct nějaké bližší informace o naší expedici, ale měli byste mít na paměti, že je důležitá a prozatím nanejvýš tajná. Rozumíme si?“

Přikývli.

„Pane, dovolte mi se na něco zeptat,“ řekl jednorožec.

„Pokud se nemýlím, vy jste Screw Hammerhead.“

„Ano, pane. Chtěl bych se zeptat, jestli se informace, které řeknete kapitánovi, dozvíme i my.“

V jeho hlase byla cítit velká nesympatie. Nepřekvapilo mě to, spíše naopak.

„Jde o to, co to bude za informaci a jestli to vašemu kapitánovi dovolím.“

Přišel jsem k pegasce.

„Jak se jmenujete?“

„Helm Wane, navigátorka lodi Aurora, pane.“ odpověděla okamžitě. Z jejího hlasu byla cítit disciplína.

„Výborně,“ řekl jsem si spíše pro sebe.

Třetí jednorožec měl tmavě modrou srst, modré oči a černou hřívu. Na sobě měl zástěru a kuchařskou čepici, takže o jeho povolání nemůže být pochyb.

„A jak se jmenujete vy?“

„Já jsem Harvey Dale, pane. Kuchař.“

„Mějte na paměti, že nesnáším sýr a některé druhy zeleniny, ale to vám ještě upřesním.“

Ještě jsem před ně předstoupil a řekl pár závěrečných slov.

„Kapitán mi o vás řekl, že jste ti nejlepší z nejlepších. Nemohu zatím říct, že si myslím totéž, ale to není tím, že byste byli špatní. Já vás zatím neznám, takže dalo by se říci, že začínáte s čistým štítem. Tedy alespoň u mne,“ u poslední věty jsem se koukl na Screwa. Přišel jsem ke kapitánovi.

„Zavelte rozchod a provedte mě po vaší lodi,“ řekl jsem slušně.

Jak jsem řekl, tak Strong Hoof učinil. Helm i Screw odklusali pryč a já šel za kapitánem. Ukázal mi i mou kajutu, která sice byla trochu neupravená a nezařízená, ale byla poměrně velká a hlavně útulná a měla i vanu. To jsem velice ocenil a nezapomněl jsem to ani poznamenat. Dále mi ukázal jídelnu, jak je zásobená a podobně. Dokonce jsem i dostal ochutnat zeleninovou polévku, kterou tam Harvey Dale vařil. Chutnala mi. Pochválil jsem ho a odešel s kapitánem na můstek. Helm mi ukázala veškeré mapy a lokační zařízení.

„Mohu se zeptat na vaše křídla?“

Helm uhnula pohledem.

„Pokud veličenstvo promine, tato záležitost je velice osobní.“

Přikývl jsem.

„Dobře, tak možná někdy v budoucnu,“ řekl jsem s mírným zklamáním.

Kapitán mě ještě zavedl do strojovny. Screw Hammerhead zrovna pracoval na nějakém miniaturním přístroji. Na oku měl mechanickou čočku, která mu vše zvětšila tak jak potřeboval. Chvilí jsme počkali a když dodělal co chtěl, sundal si čočku a podíval se, kdo ho ruší, začali jsme mluvit.

„Zdá se, že nemarníte čas,“ řekl jsem.

„Někdo si ho umí vážit,“ skoro odsekl.

„Obávám se, že vás budu muset o hodinu denně vašeho času ošidit.“

Screw se na mě podíval s očekáváním a nadzvedl obočí nad jedním okem.

„Nepatřím mezi ty, jež by se mohli chlubit svým bojovým uměním. Jediné co umím je šerm a ten mi je v opravdovém boji téměř k ničemu. Chtěl bych vás proto požádat, zda-li byste mě necvičil.“

Mechanik se na mě skepticky podíval.

„Je to rozkaz?“

„Není, je to jen žádost,“ řekl jsem slušně.

„Pak vaší žádosti nemohu vyhovět, jste na to příliš slabý.“

Začal jsem být naštvaný.

„Můžete to se mnou zkusit, třeba teď hned.“

Screw odložil své věci a ukázal na menší volný prostor. Kapitán, který vše sledoval s obavami, se snažil protestovat, ale já si trval na svém. Podal jsem mu kabát, aby mi ho podržel a požádal ho, ať za jakýchkoliv okolností nevstupuje do zápasu.

Postavil jsem se proti svému protivníkovi a uklonil se, jak bylo ve zvyku na akademii při šermu.

Chvíli jsme se obcházeli a sledovali se jak dva býci. Ani jeden z nás se neměl k prvnímu kroku. Pak proti mně prudce vystartoval. Snížil jsem těžiště, ale to mi bylo k ničemu, protože on ho snížil taky. Náraz jsem nezmírnil, jak jsem chtěl. Srazil mě na zem, v mžiku vstal a odhodil mě na druhou stranu. Chvíli jsem se překuloval, ale pak jsem vstal a vystartoval na něj. Trochu to čekal, takže se mi pokusil uhnout, ale já stihl změnit směr. Teď jsem srazil já jeho. Nezpůsobil jsem mu ale téměř žádnou újmu a rozhodně se nedá říct, že bych mu ublížil tak jako on mě. Ještě nebyl konec. Přetáhnul mě pod sebe. Zadníma nohama zajistil, že jsem se nemohl hýbat a začal mě mlátit svými předními kopyty do hlavy. Byl jsem v pasti. Během chvilky už jsem ani nevnímал, co se děje, ale pamatuji si, že kapitán Screwa odhodil a zabránil mu, aby se do mě znovu pustil. Pak jsem omdlel.